
HEGYVIDÉKI IGEHIRDETÉSEK

A MÁSIK HITE

Márk 2,1-12.

2017. FEBRUÁR 19.

Lekció: 98. zsoltár

Imádkozzunk. Köszönjük Mennyei Atyánk, hogy a zsoltár szava is serkenti szívünk érzését és készségünket, hogy csatlakozzunk az egész teremtett világhoz, melyben minden, ami él Téged magasztal, minden teremtmény Téged dicsőít, ujjong igazságotnak, kegyelmességednek, csodálatos voltodnak és dicsőségednek. Köszönjük, hogy erre biztat bennünket szent Igéd ezen a mai reggelen, és így is jövünk Hozzád. Dicsérünk és áldunk, mert hűséges voltál, mert Krisztusban megszabadítottál, mert gyermekeiddé fogadtál, mert s megtartasz mindvégig az üdvösség útján. Köszönjük a gyógyulásokat, a vigasztalásokat, az erőket, a világosságot, hitünk megerősítését és mindenekfölött szeretetednek munkáit életünkben. Ezért megvalljuk előtted töredelemmel azt is, hogy szívünk sokszor nyugtalan, lázadó, kételkedő, hogy önmagunknak élünk, elfordulunk másoktól és elorozzuk dicsőségedet. De kegyelmes is vagy, ezért kérünk: irgalmasságodból töröld el vétkeinket, oldozz fel bennünket minden bűnünk alól, tisztogasd meg szívünket és lelkünket és tégy alkalmassá Igéd befogadására és késztesd arra, hogy hálás szívvel, Téged dicsőítve, szereteted törvényét betöltve élhessünk rendelésed szerint embertársaink javára is. Krisztusért, a mi szabadító Urunkért kérünk hallgass meg bennünket. Ámen

Textus: Napok múlva pedig ismét bement Kapernaumba, és meghallották, hogy otthon van. És azonnal sokan összegyülekeztek, annyira, hogy még az ajtó elébe sem fértek; és hirdette nékik az ígét. És odajöttek hozzá egy gutaütöttet hozva, akit négyen emeltek. És mivel a sokaság miatt nem férkőzhetek vele hozzá, megbontották a háznak fedelét, ahol volt, és rést törve, leeresztették a nyoszolyát, amelyben a gutaütött feküdt. Jézus pedig azoknak hitét látva, azt mondta a gutaütöttnek: Fiam, megbocsáttattak neked a te bűneid. Voltak pedig ott némely írástudók, akik ott ültek, szívükben így okoskodva: Mi dolog, hogy ez ilyen káromlásokat szól? ki bocsáthatja meg a bűnöket, hanemha egyedül az Isten? És Jézus azonnal észrevette az ő lelkével, hogy azok magukban így okoskodnak, és mondta nékik: Miért gondoljátok ezeket a ti szívetekben? Mi könnyebb, azt mondanom-e a gutaütöttnek: Meg-

bocsáttattak neked a te bűneid, vagy ezt mondanom: Kelj fel, vedd fel a te nyoszolyádat, és járj? Hogy pedig megtudjátok, hogy az ember Fiának van hatalma e földön a bűnöket megbocsátani, mondta a gutaütöttek: Mondom néked, kelj föl, vedd fel a te nyoszolyádat, és eredj haza. Az pedig azonnal fölkelte és felvéve nyoszolyáját, kiment mindenkinek láttára; úgy hogy mindenki elálmélkodott, és dicsőítette az Istent, ezt mondva: Soha sem láttunk ilyet! (Márk evangéliuma 2,1-12.)

Szeretett gyülekezet, kedves testvérek! Szép történetet olvastam. És mégis azt kell mondanom, hogy egy konfliktusos történetet hallottunk. Legalább hat konfliktust számoltam meg ebben a történetben, és a nagyjáról nem is szólva, hiszen minden betegség konfliktus, és gyógyulni is csak konfliktusok árán lehet. Ezt most előbb mellőzöm, és néhány egyén konfliktust sorolok fel.

Nagy konfliktus az a történetben, hogy a tömeg jelenléte miatt nem lehet bejutni Jézushoz. Elállják az ajtót, teljesen körül veszik és megtöltik azt a házat, ahol Jézus van. Konfliktus az is, hogy egy beteggel kellene Jézushoz bejutni, egy beteggel, aki talán régóta vár már a gyógyulásra, vagy éppen lehet, hogy órákkal vagy egy nappal kapott gutaütést és ott fekszik bénán, sürgős lenne a gyógyítás. (Az új fordítás bénáról beszél, de jobb a régi szó - gutaütött, mert az a betegség hirtelen beállását is jelzi.) Akik olyanok, mint én, azok tudják, miről beszélek. Bizony, nincsen annál elkedvetlenítőbb helyzet, mint amikor elmegy az ember egy ügyet intézni. Megnyomom a sorszám osztó gombot és kijön a sorszámom, 273, és a jelzés: ön előtt 42-en várákoznak még. Én ilyenkor fel szoktam adni; elmegyek, teszek egy kört, elintézek valamit, visszamegyek, kapom az új sorszámot: 973, – ön előtt 118-an várákoznak. Hát akkor inkább majd jövök máskor. Ezt mindannyian ismerjük. Pedig ez csak egyszerű ügyintézés. De micsoda mérhetetlen konfliktusok dúlnak a szívünkben, amikor rosszul lett emberhez mentőt hívunk, és nem jön a mentő, amikor gyorsan kellene segítség és nem jön gyorsan a segítség. Vagy egyszerűen csak el kell ballagni a patikába, kiváltani a gyógyszer, de a patika be van zárva. Azért mondtam, hogy sokszor a gyógyuláshoz is konfliktusok árán jutunk el, és még a mélyéről nem is szóltam.

Aztán konfliktus az is, hogy ez a négy barát, ez a négy férfi, aki viszi ezt a gutaütött embert egy hordágyon, igen találékonynak bizonyul ugyan és a lapos tetejű házra felmenvén megbontják a héjazatát, áttörik a födémét, és leeresztik Jézus elé a betegüket – de mégis! Ha ma történe ilyen, nyomban a bulvárlapok címlapjára kerülne, a parlamentben összehívnák az egészségügyi bizottságot. Hát hogyan? Valamelyik hiper-kórházban megbontották a tetőt és azon engedték le a beteget?! Micsoda borzasztó dolog ez! Persze, dicsérjük ennek a négy embernek a találékonyságát, ügyességét, szívósságát, lerázhatatlanságát, lám, mennyire átadják magukat ennek a sürgősségnek, – de azt mondja Márk evangélista: áttörték a falat. (Szó szerint fordítva: kiásták, kikaparták a födémét, félredobták az agyagdarabokat.) Áttörni valamit - ez is konfliktus.

Aztán konfliktus az is – és majd erről szeretnék hosszabban szólni –, hogy itt a

mások hite játszik szerepet. Jézus, látva hitüket, a négy barát hitét, odafordult a gutaütöthöz és neki mondta: megbocsáttattak neked a te bűneid! Nem a négynek mondta, hanem a gutaütöttnek. Nem a gutaütött hitét látta és dicsérte, hanem azét a négyét. Akkor ez hogy van?

Aztán konfliktus az is, bennünk is, és nemcsak az ott ülő, okoskodó, tanakodó írástudókban, hogy miképpen tartozik össze a bűnbocsánat és a hit, hogy jön össze a bűnbocsánat és a gyógyulás, miféle összefüggés van ezek között!? Ez bizony, nagy, mély konfliktusa a hívő embernek.

És csak még egy konfliktust hadd hozzak ide: káromlás-e a bűnököt megbocsátani? Ezen okoskodnak magukban a hit-tudósok, a nagy doktorok, hogy vajon káromlást hallottak-e Jézus szájából, és nyomban feszegetni kezdik: ugyan kicsoda más, ha csak Isten bocsáthatja meg a bűnököt!? Mély konfliktus ez is.

De mint jeleztem, hadd szóljak most arról, amit a mások hite kapcsán jeleztem. Ismétlem az igét: és Jézus látva azok hitét, azt mondta a gutaütöttnek: fiam, megbocsáttattak neked bűneid. Hogy jól értsük ezt a konfliktust, hadd emeljem ki, hogy ebben a történetben Márk evangélista egyik kedves kifejezése háromszor hangzik el. Ez a kifejezés pedig így hangzik: *azonnal*. Azt olvassuk a történetünk elején, hogy amikor hírért vették, hogy Jézus Kapernaumba érkezett és bement a házába, *azonnal* óriási tömeg gyülekezett oda. Aztán azt mondja Márk evangélista, hogy a bűnbocsánat szavainak a kimondása után Jézus *azonnal* észrevette, hogy az írástudók okoskodni kezdek a szívükben. Ott van az inkvizíció. És végül én azt olvassuk, hogy amikor azt mondja a gutaütöttnek Jézus: kelj föl, vedd nyoszolyádat, eredj haza, ő *azonnal* fölkel. Márk evangélistánál ezt a szót legalább ötven alkalommal olvassuk, az elbeszéléseiben mindig valami feltétlenséget, sürgősséget, azonnalíságot fejez ki vele, – és mintha ebbe a történetbe most többszörösen belesűrítene mindez: *azonnal*! És ez csak fokozza a konfliktust. Nincs itt idő szétnyitni a problémát, hosszadalmas megfontolásokat tenni, vizsgálóbizottságot állítani, kifagatni a barátokat a hitükről, nincs itt idő kivizsgálni a beteget, aztán eldisputálgatni arról, hogy mit jelent a bűnbocsánat, és mi is a hit, *azonnal*, hanem: *azonnal*, *azonnal*, *azonnal*. De ilyen is a konfliktusok természete, a konfliktusok összesűrűsödést, ütközést, nagy drámákat jeleznek. Hadd szóljak hát most, mindennek a fényében Jézus szaváról: látván azok hitét, így szólt a gutaütöthöz: megbocsáttattak neked a te bűneid.

Először is azt kell elmondanom, hogy itt most sok mindent félre kell tolnunk a saját tudatunkban, életünkben, magatartásunkban, a habitusunkban, hogy jól értsük, egyáltalán értsük ezt: hogy látván azok hitét, azt mondta a másoknak. Mi ugyanis egy olyan korban élünk, amikor az ember az önrendelkezés bálványára körül ugrál. Ezer ponton látjuk ezt, csak néhányat hadd említsek. A 21. század embere nemcsak hajlamai okán, hanem politikai, művészeti, filozófiai, irodalmi, szellemi segítséggel is egyre inkább nem tekinti önmagát meghatá-

rozottnak, – hanem opciókat keres. Ezt hol romantikus és érzelgős történetekbe ágyazva fejezi ki, hol kemény törvényhozási zakatolásokban észleljük. Ma egyre inkább hajlik az ember arra a meggyőződésre, hogy úgy, ahogy van, nem tudhatja, hogy ki egyáltalán, de majd keres magának valamit és megvalósítja magát. A nyugati civilizációt ma egyre erősebben hatja át, például, az a kérdés, hogy egyáltalán férfi-e a férfi, vagy nő-e inkább, és fordítva, vagy éppen egyik sem, vagy mind a kettő. Teljesen mindegy, mit mutat a biológia, mit mutatnak a törvények és a hagyományok, az önmegvalósítás bálványa körül ugrabugráló ember ezzel nem törődik, inkább majd megvalósítja önmagát. Ehhez hozzá tartozik az is, hogy a mai ember mástól sem fogad el semmiféle meghatározottságot. Hadd hozzam ide egy ifjúkori élményemet, nem feledem soha. Ösztöndíjas voltam az Egyesült Államokban. A chicagói egyetem könyvtárának a folyosóján mentem, amikor előttem egy kedves hölgy kezéből kicsúszott a retikülje, leesett a földre. Én meg, mint félig-meddig jól nevelt falusi magyar gyerek, rögtön odaléptem, lehajolva, hogy feladom neki a táskát. Mire ő úgy rám kiabált, hogy majdnem kiszaladtam a világból. Később megkérdeztem az évfolyamtársaimat, ugyan miért kiabált rám? Azt hitte talán, hogy el akarom venni a táskáját, el akarok vele futni? Nem – mondták nevetve – hanem azért, mert ő feminista és egy feministának férfi nem segíthet. Nos, nem tudom, milyen világba jutottunk, de van rá egy jó elnevezés. Úgy nevezik ezt, hogy decens társadalom. Ez a latin *decentia* szóból származik és azt jelenti, hogy mindegy, hogy mit gondolsz a másikról, mindegy, hogy mi a meggyőződésed, tiszteletben kell tartanod azt, amit ő gondol önmagáról. Viselkedj illedelmesen és figyelmesen, – mindegy, hogy mit gondolsz, csak viselkedj! És ehhez tartozik az is, hogy az önrendelkezés és önmegvalósítás bálványát körbeugráló ember megköveteli, hogy égen és földön mindenki az ő önmegvalósításának a szolgálatába álljon. Ezért mondom, hogy sok mindent félre kell tolni a saját habitusunkban, magatartásunkban, hogy eljussunk ennek az Igének a nagy konfliktusához: Jézus látva azok hitét, azt mondta a gutaütötteknek, megbocsáttattak a te bűneid.

Miben hittek ők? Mi volt a négy barát hite? És miért bűnbocsánatot hirdetett Jézus a gutaütötteknek? Talán az lett volna a hitük – ami régi, mély meggyőződés volt, és érezzük mi is a mélységeit –, hogy azért lett beteg ez az ember, mert bűnös volt? Igen, a bűn és a betegség között van összefüggés. Aki bűnös módon él, aki kárhozatos módon él, vagy ahogyan ma mondjuk, aki önmromboló módon él, az ne csodálkozzon, előbb-utóbb bekopogtat az életébe néhány betegség. A gyógyítók sokat beszélnek ma pszicho-szomatikáról, vagyis arról, hogyan miképpen függ össze a lelki és a testi egészség. Ezt most nem akarom részletezni. Csak kérdezem: ebben hittek volna tehát ezek négyen, akik odavitték a beteget Jézushoz? Az lett volna a hitük, hogy gyorsan oda kell vinni ezt a gutaütöttet, hogy aztán Jézus megbocsásson, - és ha Jézus megbocsát és bűnbocsánatot ad, akkor jönni fog a gyógyulás is? Vagy abban hittek volna valami mély sejtelemmel, hogy Jézusban isteni gyógyító érkezett? Lukács evangélista úgy mondja el ezt a történetet, hogy előtte megjegyzi: Jézus isteni

erőket kapott a gyógyításra (Lk 5,17). Márpedig Lukács alaposan utána járt Jézus életének, és szemtanúktól, átélőktől vette ezt a megjegyzést. Egyébként más alkalmakkor azt jegyzi fel, hogy Jézus halálosan elfáradt a tanításban, a gyógyításban, a jó cselekvésében, időnként szinte félremenekült, hogy egyedül maradjon. Máskor, mikor a tanítványokat kérte, hogy menjenek át a hajókkal a tulsó partra, beültek a hajókba és ő elaludt, és mint egy halálíg fáradt ember aludt (Lk 8,23). Tehát, isteni erőket kapott a gyógyításra, jelzi Lukács evangélista. Ebben hittek volna a barátok? Vagy – ahogyan a középkor biblia-magyarázói fejtegették – egyfajta implicit hitről, benne foglalt hitről volna itt szó, vagyis még nem igazán tudták, hogy kicsoda Jézus, de valami bennefogaltsággal megéreztek volna, hogy betegüket a Megváltóhoz viszik? Mások azt mondják, és ez tulajdonképpen ennek a konfliktusnak a mélye, hogy ez a hit, amiről itt szó van, a gutaütöttre nézve *másnak a hite*. Tudós teológusok ezt Ambrosius egyházatyja után így nevezik: *fides alinea*, idegen hit, a másiknak a hite, nem az én hitem.

Igen, vannak evangéliumi történetek, amikor Jézus azt mondja a gyógyulni vágyónak, eredj el, a te hited megtartott téged (Mk 5,34), vagy: a te hited megszabadított (Lk 7,50), vagy: legyen a te hited szerint (Mt 8,13). Máskor azt mondja, például a szíro-föníciai asszonyról: hogy nagy a te hited (Mt 15,28). De itt a mások hitéről van szó. Fides alinea-ról, idegen hitről van szó. És itt jön ki a mi mostani keresztyén létünknek egy mély konfliktusa.

Amikor elindult a reformáció, Európa legjobbjai kapták fel a fejüket el Luther hívására. Aztán csakhamar megjelent az úgynevezett anabaptista mozgalom is, amely azt hirdette, hogy nagy bűn, nagy hiba, Isten kegyelmének a kijátszása a gyermekeket megkeresztelni. Nőjön fel a gyerek, jusson hitre, tegyen hitvallást, aztán akkor kereszteljedj meg. Luther azonban erre az evangéliumi történetre hivatkozva válaszolta, hogy akkor Jézusnak is azt kellett volna mondania, hogy először várjuk meg, nyilatkozzon a béna, akar-e meggyógyulni, akart-e egyáltalán Jézus elé kerülni, akarta-e, hogy felrágassák a tetőre, akarta-e, hogy megbontsák a tetőt, és hogy a saroglyát négy sarkánál fogva odaeresszék őt Jézus elé? Hát tessék nyilatkozni. Vagy inkább sorszámot kérni, kivárni a sorát és kinyilatkoztatni, hogy a nagy önmegvalósításomban még meggyógyulni is akarok, és még bűnbocsánatot is akarok! Jézus rájuk nézett, látta hitüket és azt mondta a betegnek: megbocsáttattak a te bűneid.

Kálvin egy kicsit óvatosabb ebben a kérdésben, és azt hiszem mélyebb dimenziók felé viszi ennek a helynek a magyarázatát a mások hite kapcsán. Mennyi áldást hozott Ábrahám hite az utódokra! Hitt Ábrahám, és ez tulajdonítotték néki igazságul, és mert hitt Ábrahám, és kiment és nem tudta, hogy hova ment, és mert reménysege ellenére reménykedett, megsokasított az ő magva és áldásul lett, – ahogy Isten ígérte: megáldalak és áldásul leszel (Rm 4). És a Mózes hite? Hallottuk a múltkor is, leírja Mózes 2. könyve meg Mózes 5. könyve is, hogy amikor Méríbánál, a viszálykodás helyén a kiszabadított nép lázongani kezdett és inkább visszament volna Egyiptomba a hűsösfazekához -, hallottuk mi történt. Egyedül Mózes hitt, mint aki látja a láthatat-

lant – mondja a Zsidókhöz írt levél (Zsid 11,27). És micsoda áldásul volt az Isten népe számára, hogy odaállt az Úr elé és kikönyörögte a kegyelmet. Nem magának, az ő népének. És a próféták hitéről is szólhatunk, akik a fogságban, a katasztrófákban, a süllyedésben, a legborzasztóbb rémületekben, amikor minden arra mutatott, hogy vége mindennek, ők odaálltak Isten elé. Ámos próféta írja az ítélet egyik jelenetében, hogy amikor valaki bemenekül az utcáról a fosztogató, tomboló, minden lakost felkoncoló ellenség elől, és fölsóhajt, hogy megmenekültem, és nekitámaszkodik a falnak, akkor ott megmarja egy kígyó! Ezek azok a borzasztó történelmi helyzetek, amikor nincs hova menni. De az örvény kellős közepén is hirdetik a próféták, hogy összegyűjtetik az Isten népe, egyberakatnak a csontok, - hogy Isten fölemeli Dávid leomlott sátorát (Ámós 9,11) A megvertnek gyógyulást, a megholtak feltámadást, az elveszettnek megkerülést ígérnek a próféták. Nem maguknak, az övéiknek.

A másik hite. Általában persze, még a gyógyulás kapcsán is megjegyezhetjük, hogy Isten általában is ad jót, felhozza napját jóra, gonoszra, nem kell ehhez különösen nagy hit. És a gyógyítással is úgy vagyunk, hogy nagyjából tudjuk, mi az, ami gyógyítható, és mi az, ami gyógyíthatatlan, mi az, amiért nagyon küzdeni kell, mi az, amiért nem érdemes küzdeni. De ezeket az érveket nem hozhatjuk ide. Igen az is biztos, hogy amikor Jézus gyógyított, odahurcolták Hozzá a betegeket, a lába elé tették, és ő nem tudott tovább menni, amíg nem meg nem gyógyította őket. Föl se vetődhetett ez a kérdés, hogy mit ér a másik hite. S valóban, mindenki hívő volt az ötezer férfiból, aki eleget kapott a kenyérből? Mindenki áldott, szent életű volt, aki meggyógyulhatott? Isten kegyelme árad – szinte azt lehetne mondani – válogatás nélkül! Már csak ezért is olyan nagy konfliktus ez itt, ne is söpörjük félre azzal, amit a farizeusok mondanak: káromlás szólt. Persze, kicsoda más, ha nem az Isten az, aki megbocsáthatja a bűnöket!? De hogy a farizeusok oda akartak volna állni az egyes ember és Isten közé, mondván, hogy Isten az, aki megbocsáthatja a bűnöket, mi meg tudjuk, hogyan lehet az Istenhez bemenni, kérjük érte a jattot? – aligha! Ne ítéljük el ilyen hamar a farizeusokat, mert akkor nem értjük meg a konfliktus lényegét. A konfliktus lényege pedig az, hogy amikor Jézus azt mondja, hogy megbocsáttattak a bűneid, jelzi, hogy mi az útja és mi a módja annak, hogy megbékéljünk Istennel! Ez az útja és a módja annak, hogy ne csak az általános isteni kegyelem élvezői legyünk! Hogy süt a nap, amikor Isten felhozza, hogy esik az eső, amikor Isten esőt ad, ő megelégit mindenkit ebben a világban – ezt tudjuk. Ezt olvastuk a 98. zsoltárban is. Hát akkor ujjongjon mindenki, minden teremtmény!

De nem ez itt a kérdés. Ennél mélyebb kérdés van itt: megbocsáttattak a te vétkeid. Ez azt jelenti, hogy fel vagy oldozva az Istennel való szembenállásodból, fel vagy oldozva az alól, hogy szüntelenül perben, haragban állj Istennel, fel vagy oldozva, és szabad bejárásod van az Isten kegyelmi székéhez. Fel vagy oldozva. Ellenségéből gyermek lehetsz. Fel vagy oldozva: haragosból barát lehetsz; fel vagy oldozva: kliensből kedves és megáldott szövetségi tag lehetsz; fel vagy oldozva: halál gyermekéből örök élet várományosává lehetsz! Ez a

kérdés, kedves testvérek! Jól okoskodnak a farizeusok – egy darabig persze. Hát ki ez? – kérdezik. Amit ő tesz, azt csak Isten teheti meg, csak Isten kezdeményezheti, csak Isten adhatja, csak Isten nyújthat békejobbot, csak Tőle jöhet az első lépés felénk. Holott mi mindig úgy gondoljuk, hogy Isten az, aki tartozik - nekünk. Mi úgy gondoljuk, hogy Isten rontott el itt valamit, tegye hát jóvá azonnal – mi kezdjük azzal, hogy felsoroljuk az igényeinket. S mindegy, mit gondol az Isten, viselkedjen decensen, s adja meg, ami jár. De a megbékélést, a megbékítést mindig Isten kezdeményezi. És így éppenséggel hozzánk a másik hite is utat törhet. Mert ahogy ők utat törtek Jézushoz, Jézusnak is utat törtek a betegükhöz. Ha valamiért szükség van a másik hitére – neked is, nekem is, idősek és gyermeknek egyaránt –, ha valamiért szükségünk van arra, hogy mások megfogják a saroglyánkat és oda rakjanak Jézus elé, hogy oda vigyenek minket imádságban és könyörögjenek érettünk, hogy mások közbejárjanak érettünk, – akkor ezért van rá szükség.

A Zsidókhoz írt levél szép képet használ, amikor a hívó élet küzdelmeiről beszél, és a hit hőseivel példálódzik; ezt mondja nekünk: ti pedig kitartással fussátok meg az előttek levő küzdőtér, nézven a hitnek megkezdőjére és bevezetőjére, Jézusra, majd hozzáteszi: ti, akiket a bizonyosságoknak (a tanúknak) ilyen nagy fellege vesz körül: Ábel, Ábrahám, Mózes, Dávid, a próféták és szentek, és vértanúk, és édesanyák, akik visszanyerték hallottjaikat! (Zsid 11-12) És még ki tudja, hányan! Mindegyikük hite fides aliena, és ezért mindenki hite mégis fides propria, az én hitem is, a te saját hited is.

A négy barát Jézus elé vitte a gutaütöttet, és Jézus az ő hitükért mondotta a gutaütöttnek: megbocsáttattak a te bűneid; és az ő hitükért mondotta: kelj fel, vedd a te nyoszolyádát és járj. A hitben, akár a másik hitében, akár a magam hitében, akár a másért közbenjárva, akár tudva, hogy érettem közbenjárnak, akarat van és remény, bizalom van benne és rátámaszkodás, alázat van benne és elkérés – és sok minden. Egy nincs a hitben: büszkeség. Aki hisz, az tud kérni, aki hisz, az tud elfogadni, aki hisz, az tud másnak is kérni és tud másnak is elfogadni. Félre hát minden büszkeséggel, önteltséggel, göggel! Fogadjátok el, ha mások járnak értetek közben, ha mások visznek a Megváltó elé, és ti is fogjátok meg a saroglyát, a barátotokét, a hitvesetekét, a gyermeketekét és vigyétek Jézus elé, hogy látva hiteteket, kiárássa reájuk megbocsátó és gyógyító kegyelmét. Ámen

Imádkozzunk! Hadd köszönjük, Mennyei Atyánk, hogy másokon keresztül is tudsz reánk tekinteni, hogy amikor bajban, betegségben, nyomorúságban, vétkekben, széthullott életünkben mások visznek minket eléd, te irgalmas és kegyelmes vagy, és hajolsz kérésükre és hajolsz a mi segítségünkre. Köszönjük a boldog megtapasztalást, hogy mi is bátran vihetünk eléd másokat. Most is eléd viszünk betegeket, gyászolókat, elesetteket, szédült életűeket, reménytelenségben vergődőket, bűneikkel küszködőket, önhittségükben Neked hátat fordítókat. Eléd visszük a nyavalyásokat, a bénákat, eléd visszük a kicsinyeket és a nagyokat, eléd visszük az alávetetteket és a hatalmasokat, és buzgó kérés-

sel fohászokodunk: áraszd ki gyógyító kegyelmedet rájuk, áraszd ki az egész világra. Elvetemedett Tőled az ember, magára hajlik, istenkedik, önmagát isteníti, bálványai után jár. Hajolj hozzánk, irgalmazz meg nekünk, mert tudjuk betegségeink okát és gyökerét, hogy elszakadtunk Tőled, az élet forrásától, mert tudjuk bűneink okát és gyökerét. Lázadó a mi szívünk és ellenségeskedésben van Teveled. Tudjuk, minden nyugtalanságunk okát: nyugtalanok vagyunk mindaddig, amíg benned meg nem nyugszunk. Hajolj hozzánk, áraszd ki gyógyító kegyelmedet erre az egész nyughatatlan, zajongó, lármás, önpusztulás felé rohanó világra. Áraszd ki kegyelmedet, hogy dicsőíthessünk, hogy betölthessük a boldog célt, amelyre teremtettél és meghívtál, hogy benned örök életet nyerhessünk és Nálad lehessünk örökkévaló módon. Kérünk Krisztusért, bűnből, halálból szabadító Urunkért, hallgass meg bennünket. Ámen